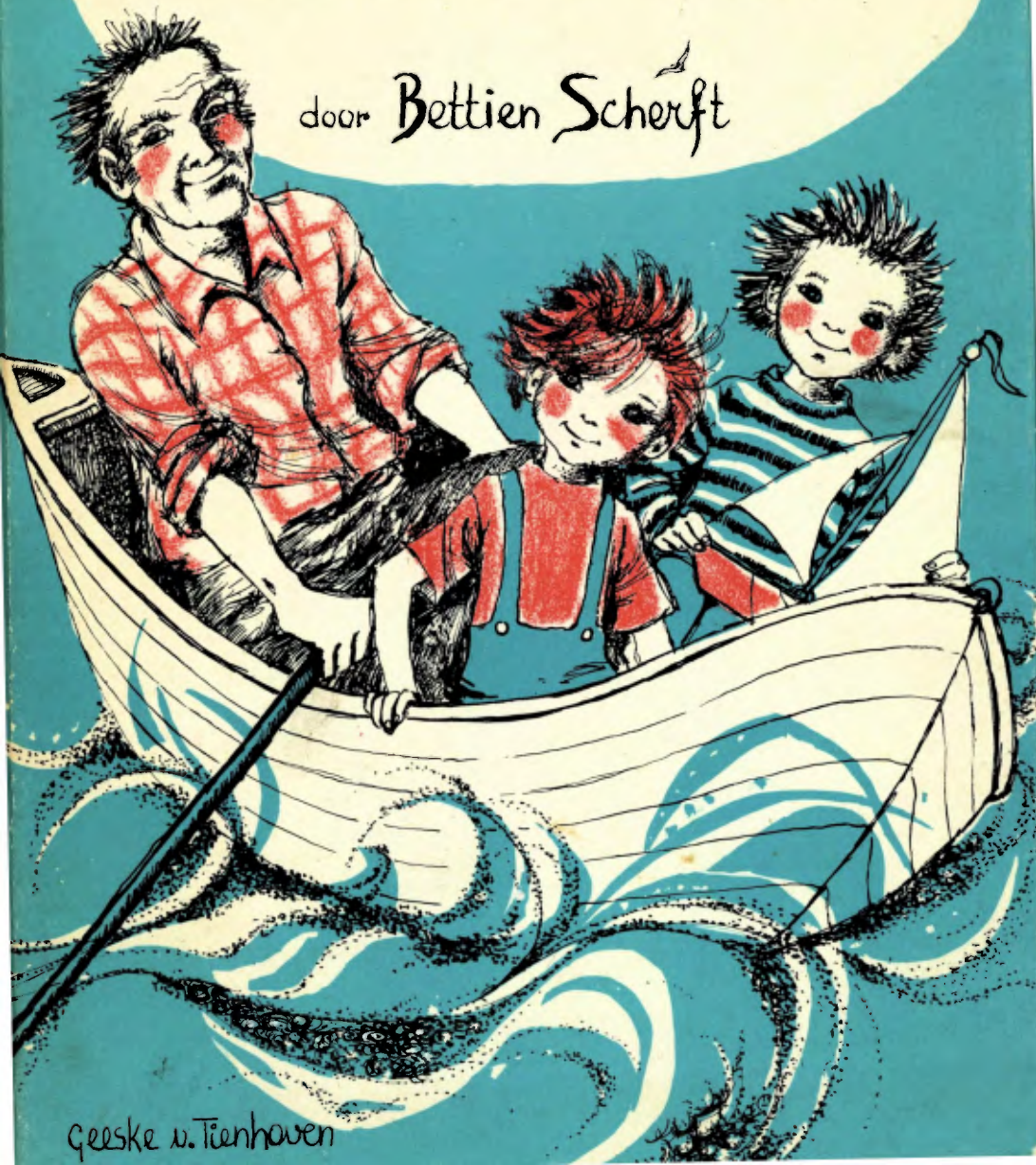

de Zomerwakantie van Klaas en Wim

door Bettien Scherft

BETTIEN SCHERFT

**DE ZOMERVAKANTIE VAN
KLAAS EN WIM**

Met illustraties van Geeske van Tienhoven

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 4282 2

In het warenhuis

Klaas en Wim waren twee dikke vriendjes. Ze woonden een paar huizen van elkaar af en zaten op dezelfde school. De zomervakantie was net begonnen en Klaas belde de eerste dag de beste 's morgens al vroeg bij zijn vriendje Wim aan.

„Vanmiddag ga ik naar de stad met mijn moeder,” zei hij, „ga je ook mee, Wim?”

„O ja!” riep Wim, „even vragen of het goed is.”

Hij holde naar zijn moeder toe die in de keuken bezig was.

't Mocht gelukkig.

„Als je maar vóór halfzes terug bent, Wim!” riep mama nog.

Om twee uur vertrokken ze met de bus naar de stad en gingen toen meteen naar een groot warenhuis.

„Eerst wat kleren kopen voor jou, Nicolaas,” zei zijn moeder.

„We gaan toch ook naar het speelgoed kijken?” riep Klaas.

„Nou, misschien wel,” zei zijn mama, „even geduld, hoor.”

Wat was dit een grote winkel en wat was het er vol! De jongens keken hun ogen uit.

„Houdt elkaar maar goed bij de hand, kinderen,” zei Klaas' moeder, „zodat we elkaar niet kwijt raken in deze drukte.”

„Mogen we met de lift gaan?” vroeg Klaas, „daar komt er net een naar beneden.”

Ze holden erheen en konden nog juist mee.

De lift zoefde zachtjes naar boven. Hij was propvol mensen

en in de drukte moest Wim de hand van Klaas loslaten. De lift stopte op de eerste verdieping en toen op de tweede. „Speelgoed en kinderkleding!” riep de meneer met de mooie pet op, die de lift bediende. Een heleboel mensen gingen eruit. Ook Klaas en zijn moeder.

En Wim? Waar bleef die nou?

De lift ging alweer omhoog en... Wim stond nog in de lift. De meneer had de deur voor zijn neus dichtgeslagen.

„Mama!” riep Klaas, „Wim is nog in de lift, kijk nou toch!” Hij zwaaide naar Wim en Wim zwaaide angstig terug. Toen was de lift uit het gezicht verdwenen.

„Lieve help,” zei Klaas' mama, „wat moeten we nou doen? Gauw naar boven maar!”

Ze holden naar de roltrap en gingen naar boven.

Hadden ze dat nu maar niet gedaan! Want wat deed Wim ondertussen? Die dacht: „Ze blijven zeker wel beneden op mij wachten,” en hij holde dus zo hard als zijn beentjes hem dragen wilden langs de gewone trap naar beneden. Maar toen hij daar was aangekomen, zag hij niemand meer. Tenminste... hij zag wel een heleboel mensen, maar niet Klaas en zijn moeder.

„Waar zijn ze nou?” dacht Wim en daar kwamen de tranen al.

't Was zo vol en zo druk in die grote winkel, dat de mensen helemaal niet zagen dat daar een klein, huilend jongetje stond.

Bom! Daar bonsde een grote mevrouw met een volle boodschappentas tegen hem aan.

Hè, kijk toch uit, kind, wat sta je daar,” zei ze tegen de

arme Wim.

Toen zag ze dat Wim huilde.

„Wat is er, jongetje?” vroeg ze een beetje vriendelijker, terwijl ze zich over hem heen boog.

Wim begon nog harder te huilen.

„Oehoehoeoehoehoe... ze zijn weg,” snikte hij.

„Ben je je mama kwijt?” vroeg de mevrouw.

„Nee, niet mijn eigen moeder, maar de moeder van Klaas,” fluisterde Wim.

„Hoe heet je dan?” vroeg een meneer.

„Wim,” antwoordde hij.

Ineens zag hij Klaas en zijn moeder op de roltrap staan die naar boven toe rolde. „Daar gaan ze!” riep hij en holde zo hard als hij kon naar de roltrap. „Klaas,” riep hij, „hier ben ik, oehoe!”

Maar het was zo'n lawaai in dat warenhuis, dat Klaas en zijn mama niets hoorden.

„Klaas, oehoe!” riep Wim nog eens zo hard als hij kon.

En jawel! Klaas keek ook. Eerst had hij Wim zo gauw niet in de gaten, maar ineens zag hij daar beneden een klein jongetje staan dat met zijn armen zwaaide en wuifde.

„Mama!” zei Klaas, terwijl hij aan zijn moeders arm trok, „daar staat Wim, geloof ik!”

Ze zwaaiden allebei terug. „Ja hoor, het is Wim,” zei mama. „Gauw naar beneden, Klaas!”

Wim sprong ondertussen vlug op de roltrap en liet zich naar boven rollen... Hij dacht: „Zij zijn boven, dus ik ga ook naar boven!”

Maar wat was dat nou? Halverwege de trap zag hij op de roltrap naast die waar hij op stond, Klaas en zijn mama weer

naar beneden gaan!

Gelukkig zag de moeder van Klaas hem meteen.

„Wim, blijf nu alsjeblieft bóven! Wij gaan direct weer omhoog!” riep zij.

En dat deed Wim natuurlijk. Hij bleef boven aan de roltrap staan wachten tot Klaas en zijn moeder weer terugkwamen.

„Hè, hè,” zei Klaas' moeder, „jij bent me d'r ook eentje, Wim!”

O, wat was Wim blij. „Ik was zo bang dat ik u niet terug zou vinden,” zei hij.

„Ach, malle jongen,” zei mama. „Kom mee, dan krijgen jullie een ijsje!”

Nu, dat deden ze. Wim en Klaas kregen ieder een roze en geel ijsje met een vlaggetje erop in de lunchroom en de mama van Klaas dronk een kopje thee en luisterde naar het verhaal van Wim.

Het was ondertussen zo laat geworden, dat er haast geen tijd meer was om kleren te kopen.

Mama kocht gauw een broek en een bloes voor Klaas.

Daarna gingen ze nog eventjes naar de speelgoedafdeling, waar ze ieder een klein autootje mochten uitzoeken.

En toen naar huis!

Een dagje aan het strand

„Jongens, het is prachtig weer vandaag, zullen we naar het strand gaan?” riep de papa van Wim de volgende morgen aan het ontbijt. „Ik heb nu ook vakantie gekregen.”

Ze gingen die zomer verder helemaal nergens heen, want mama zou gauw een baby krijgen! Daarom bleven ze maar rustig thuis dit jaar. Wim en zijn grote zus Annejet waren erg benieuwd naar het nieuwe broertje of zusje en haast elke morgen kwamen ze vragen of het er nou nog niet was.

„Hoi! Naar het strand!” riepen ze allebei tegelijk.

Mama maakte boterhammen klaar, pakte een fles chocomel in en voor ieder een appel en daar gingen ze.

Klaas mocht natuurlijk ook mee. Nu kon hij meteen de nieuwe houten zeilboot met echte zeilen gebruiken, die zijn vader voor hem gemaakt had.

Na een klein eindje met de auto en een korte duinwandeling waren ze al gauw bij het strand aangekomen.

„Ziezo jongens,” zei mama, terwijl ze zich in het zand liet zakken, „nu maar leuk gaan spelen en mooie zandkastelen bouwen!”

Wim, Klaas en Annejet gingen direct aan de slag. Ze bouwden een geweldig groot fort van zand met een gracht eromheen die naar de zee afliep. Zo nu en dan, als er een golf kwam, liep de gracht vol water.

Er kwamen steeds meer golven en het water van de zee

kwam hoger en hoger. De kinderen letten daar niet zo op. Klaas ook niet! En die had zijn prachtige grote nieuwe boot nogal dicht aan de rand van de zee in de gracht gezet.

„Jongens, oppassen,” riep papa, „het wordt vloed, de zee komt hoger.”

„Waar is mijn boot?” riep Klaas ineens.

„Ooooo!” riep Annejet. „Daar gaat ie, Klaas!”

De kinderen keken en jawel, daar dobberde de zeilboot van Klaas op de golven van de zee.

Klaas wilde er meteen naar toe hollen.

„Ho, wacht even!” riep Wims papa. „Dat kan niet, Klaas! Ik pak hem wel voor je.”

Hij deed zijn schoenen uit, stroopte zijn broek op en liep de zee in.

„Pas maar op, pap!” riep Wim bangig.

Het bootje dreef steeds verder en verder weg in zee. Een grote golf gooide hem weer een beetje dichterbij. Floep! Dezelfde golf zeewater spoelde Wims papa helemaal nat...

„Het gaat niet!” riep papa. „Je boot is te ver weg, Klaas. Ik kan hem niet meer te pakken krijgen.” Hij waadde terug door de golven. Zijn broek was kletsnat geworden.

„Oooo,” huilde Klaas, „mijn mooie nieuwe zeilboot, die papa voor mij gemaakt heeft!”

„Kan ik soms helpen, meneer?” klonk een stem. Het was een dikke heer in een zwembroek die dit vroeg. „Is er iets in zee weggedreven?”

„Ja, mijn zeilboot,” zei Klaas. „Kijkt u maar, dáár.”

Hij wees naar de zee, waar in de verte nog een zwart stipje met een wit zeil erop te zien was.

„Oei!” zei de vriendelijke meneer, „dat is wel een eind. Maar

ik zal proberen hem te pakken te krijgen." Hij nam een aanloop en plonsde met veel gespetter in het zilte nat.

„Brrr... het water zal nog wel koud zijn," zei de mama van Wim.

De meneer zwom en zwom en zwom...

„Is hij er al, papa?" vroeg Wim aan zijn vader, die met de verrekijker stond te kijken.

„Nee, nog lang niet," zei papa, „en de boot is steeds verder weggedreven. Hij komt terug, geloof ik."

En jawel, de dikke heer keerde langzaam weer naar het strand terug. Hij hield zijn handen omhoog om te laten zien dat hij niets had.

„Mij te ver weg!" riep hij. „Misschien kan de badman, een kennis van mij, hem voor u ophalen met zijn roeiboet. Ik zal het even gaan vragen."

Het duurde niet lang of de dikke meneer keerde terug met de badmeester, een stoere bruine man met een mooie witte pet op.

„Ik haal het bootje wel even voor u, hoor," zei hij. „Wil je soms mee?" vroeg hij aan Klaas.

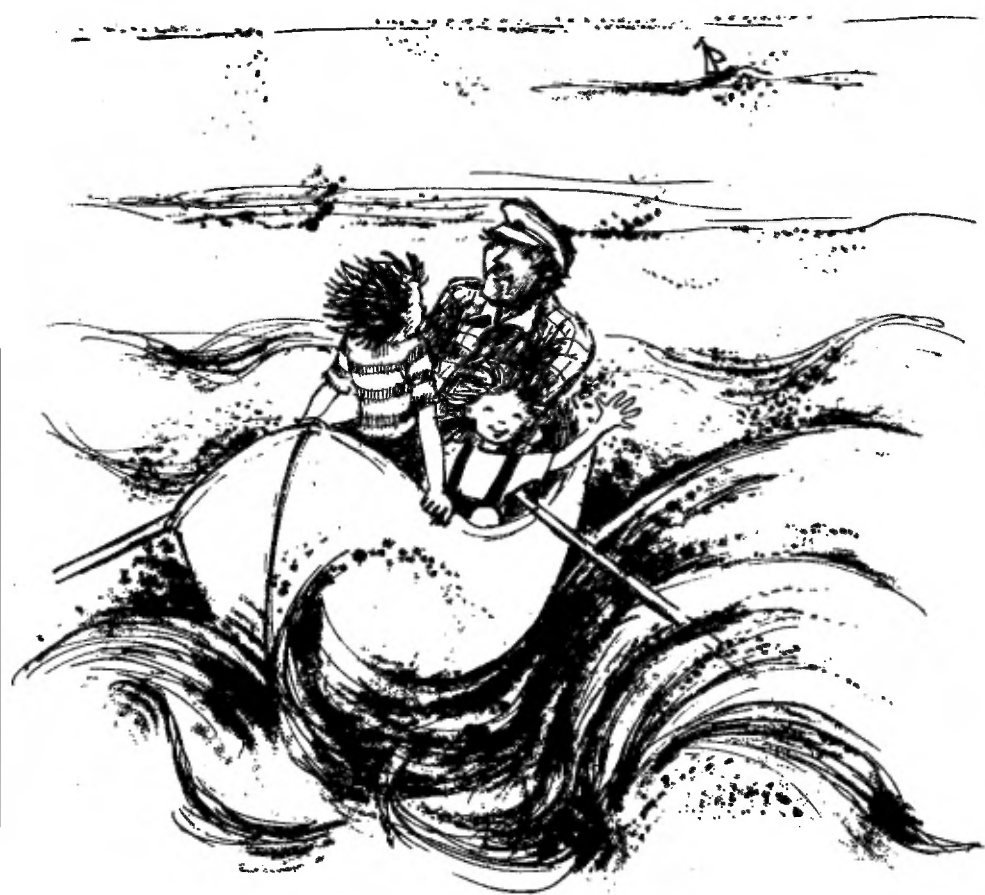
„O... alstublieft!" juichte Klaas, „tenminste, als ik mag!"

„Vooruit dan maar," zei Wims vader.

„O... mag ik ook?" riep Wim.

„Oké," zei papa, „maar pas op dat je niet overboord valt, hoor! Ze kunnen nog niet zwemmen natuurlijk," zei hij tegen de badman.

„Ik zal wel goed op ze passen, meneer," bromde deze en zo gebeurde het dat Wim en Klaas even later in een echte roeiboet op zee zaten. En een golven dat er waren! De boot wie-

belde verschrikkelijk! Wim hield zich met twee handen vast en ook Klaas zat een beetje angstig te kijken.

De badmeester roeide met grote slagen regelrecht naar de zeilboot toe.

„Daar is tie!” riep Wim, terwijl hij rechtop in de boot ging staan.

Net kwam er weer een golf, die de roeiboot hevig op en neer liet deinen. Het scheelde een haar of Wim was overboord gekieperd!

„Blijf zitten, jongen!” riep de badmeester. „Moet je in zee vallen?”

„Nee meneer,” zei Wim en hij ging gauw weer zitten.

Daar waren ze bij de zeilboot aangekomen. Met een haak trok de badman hem aan boord.

„Ziezo, daar heb je je speelgoed weer, jongen,” zei hij.

„Voortaan wel beter op je spullen passen, hoor.”

„Dank u wel!” zei Klaas, terwijl hij het bootje aanpakte.

De badmeester begon terug te roeien. Dat viel niet mee, want er stond een harde wind, maar langzaam maar zeker naderden ze toch de kust.

„Daar zie ik je vader en moeder!” riep Klaas. Hij ging in de boot staan en begon vrolijk te zwaaien.

„We hebben hem!” riep hij en net toen hij dat gezegd had, gebeurde het!

Er kwam een grote golf... Klaas wankelde en plons! Daar lag hij in zee. Gelukkig was hij vlak bij de kant en in het ondiepe gedeelte. Maar toch... hij was kletsnat! Hij was dan ook helemaal kopje-onder gegaan.

Wims vader en moeder en Annejet kwamen aanrennen. De badman legde de roeiboot op het strand en waadde het water

in om Klaas eruit te trekken.

Die was zó geschrokken, dat hij maar bleef staan.

„Ik ben zo nat!” bibberde hij. „Bah, wat is dat water zout!” riep hij, terwijl zich als een nat hondje uitschudde en het water uit zijn mond spuugde.

„Doe gauw je natte kleren uit,” zei Wims moeder. „Misschien drogen ze wel in de zon. Maar het is nog te koud om zo helemaal in je blootje te blijven.”

Klaas kreeg mama's vest aan en mama's hoofddoek om als broek! Annejet deed haar sokken uit en Wim gaf zijn witte strandpetje aan Klaas. Zo zat Klaas daar in die rare kleren te wachten tot zijn eigen spulletjes droog zouden zijn.

Papa had de natte kleren aan een paar stokjes gehangen die hij in het zand had gestoken en ze wapperden daar nu vrolijk in de wind.

Mama deelde de rest van de boterhammen uit, ze dronken de chocomel op en toen dat allemaal gebeurd was, waren de kleren van Klaas droog!

Het dier dat papa meebracht

De volgende dag moest Klaas binnen blijven. Hij was ineens zo verkouden geworden! Dat kwam natuurlijk van die duik in zee.

Samen met zijn grote broer Karel had hij de hele dag in huis zitten spelen met zijn Lego en zijn tractortjes. 't Was een saaie dag geweest, Wim was ook helemaal niet komen opdagen. Daar hoorde Klaas de sleutel in de voordeur.

„Papa!” riep Klaas en holde naar de deur.

„Zo Nicolaas,” zei zijn vader. Hij had een groot pak in zijn hand, met een bruin papier erom.

„Wat zit daarin?” vroeg Klaasje nieuwsgierig.

„Ja... dat zou je wel eens willen weten!” zei papa. „Straks mag je het openmaken, hoor.”

In het pak was een zacht geritsel te horen.

„Zit er een beest in?” vroeg Klaasje.

Weer was er een zacht geschuifel; het leek wel of er iets rond-scharrelde, daar in dat pak.

„Wat is het nou toch, papa?” riep Klaas ongeduldig. „Een konijn?”

Zijn vader had z'n jas aan de kapstok gehangen en nam het pak weer op.

„Kom maar mee naar binnen, kinderen, dan kunnen jullie het zelf zien.”

Klaas en Karel holden achter hun vader aan naar binnen.

Mama kwam er ook bij met een schaar en knipte het touw door.

„Nou ik!” riep Klaasje. „Ik mocht het pak openmaken, heeft papa gezegd.”

„Als er maar geen raar beest in zit,” zei Karel, „een slang of zo! Pas maar op.”

Klaas aarzelde even, maar begon toen aan het papier te plukken.

„Ik denk... ik denk dat er een babykrokodilletje in zit!” riep hij.

Daar kwam een doos uit het papier te voorschijn. In het deksel zaten luchtgaatjes. Klaas trok het deksel eraf en... een schildpadkopje gluurde over de rand van de doos.

„Een schildpad!” riepen ze allemaal. „Wat een leuk beest!”

„Voor jullie,” zei papa. „Ik zag hem in de etalage van een dierenwinkel staan en toen had ik ineens zin om hem te kopen!”

„We zetten hem in de schuur met een blad sla en een bordje melk,” zei mama, toen de kinderen het diertje goed bekeken hadden, „en vannacht kan hij dan in een lege aardappelkist slapen in de tuin.”

Zo gezegd, zo gedaan.

Toen Klaas de volgende morgen wakker werd, dacht hij meteen aan de schildpad.

„Gauw even kijken hoe het met hem is en vragen of hij lekker geslapen heeft,” zei hij tegen zichzelf en holde in zijn pyjama naar beneden de tuin in.

„Jas aan, Klaas!” riep zijn moeder vanuit de keuken.

Klaas trok gauw zijn windjack aan.

Wat was dat nou?

Het aardappelkistje waar zijn vader een stuk gaas voor gezet had, was leeg. De schildpad was eruit verdwenen!

Klaas liep zoekend de tuin rond.

„Schildpad, schildpad!” riep hij, want ze hadden het diertje nog geen naam gegeven. „Waar ben je nou?”

Klaas gluurde onder alle planten en struiken, maar hij zag niets. De schildpad was en bleef weg.

Klaas liep naar binnen om het zijn moeder te vertellen.

„De schildpad is helemaal weg, mama,” zei hij half huilend, „hij is vast weggelopen.”

„Ach, hoe kan dat nou?” zei mama en ze liep ook mee de tuin in om te zoeken.

Maar ja, de schildpad was echt helemaal verdwenen.

„Wat moeten we nu doen?” vroeg Klaas, toen ze aan het ontbijt zaten.

„Jullie moeten gewoon huis aan huis vragen bij alle mensen hier in de buurt,” zei papa.

Nèt had hij dat gezegd, of er werd gebeld.

„Wie kan dat nou zijn, zo vroeg op de morgen?” vroeg mama, terwijl ze opstond om open te doen.

Even later was het geluid van een harde en nogal boze mannenstem in de gang te horen.

„Boe... boe... als u maar weet... boe... boe... boe...” zó ongeveer klonk dat!

„Wie is dat nou?” zei papa en nieuwsgierig liep hij naar de gang.

Het bleek meneer Van Drimmelen, de buurman, te zijn. Hij had de schildpad in zijn hand.

„Als u maar weet, mevrouw en meneer,” zei hij, toen hij even

later de kamer binnenstapte, „dat ik niet kan toestaan dat er schildpadden in mijn tuin rondlopen! Ik breng het diertje nu nog terug, maar de volgende keer krijgt u hem niet meer. Het brutale beest zat nota bene mijn slakroppen op te vreten.” Meneer Van Drimmelen was altijd erg trots op zijn tuin en hij was er elke dag ook uren in bezig.

„We zullen ervoor zorgen, meneer Van Drimmelen,” zei mama bedeesd.

Meneer Van Drimmelen zette de schildpad naast de pot met pindakaas op de ontbijttafel neer, zei knorrig: „Goie morgen,” en verdween.

Wim kwam een uurtje later ook aanzetten en kon natuurlijk meteen de nieuwe huisgenoot bewonderen.

„Geef hem eens een blaadje sla,” zei Klaas, „moet je zien, joh, hoe hij dat opeet!”

Ze hadden de grootste pret met het diertje, maar 's avonds werd hij weer in zijn kist gezet.

„We zullen hem maar wat beter opsluiten,” zei papa, „het gaas was gisteren zeker niet stevig genoeg vastgemaakt.”

Zo gebeurde het. Maar papa had er geen rekening mee gehouden dat schildpadden zo goed klimmen kunnen. Het gaas was wel hoog, maar toch niet hoog genoeg!

Want de volgende morgen was het aardappelkistje alweer leeg.

„Oooo... wat een stout beest!” zei Klaas en weer ging hij onder alle planten en struiken zoeken.

„Als hij maar niet weer bij meneer Van Drimmelen zit,” zei Karel, die in zijn pyjama ook in de tuin gekomen was. „Hij weet nu dat daar zulke lekkere sla staat. En meneer Van

Drimmelen zou hem niet meer teruggeven, heeft hij gezegd." Klaas en Karel gluurden over de rand van de heg in de tuin van hun buurman.

Jawel hoor! Net wat ze dachten. Wie zat daar bij de slakropjes? Peter de schildpad.

„Peter, kom hier!" riepen Karel en Klaas. Maar dat hielp natuurlijk helemaal niet.

„We gaan hem gewoon pakken," fluisterde Karel. „Ik klim gauw de heg over en jij pakt hem aan."

Zo gezegd, zo gedaan. De heg was nogal hoog, dus Karel klom op het aardappelkistje en wipte met één sprong over de heg heen. Hij pakte de schildpad, holde weer terug en gaf het dier aan Klaas.

Maar . . . ze hadden er helemaal niet aan gedacht dat Karel ook terug moest klimmen. Zonder kistje aan de andere kant kon hij niet over de heg komen. Daar stond hij nu, in zijn pyjama, in een vreemde tuin!

Op hetzelfde moment klonk er enig gerommel in het huis van hun buurman. De keukendeur zwaaide open en de heer Van Drimmelen verscheen fluitend in zijn tuin om de vuilnis-emmer te pakken.

Karel maakte zich zo klein mogelijk en drukte zich helemaal tegen de heg aan, zodat hij niet gezien zou worden.

Het lukte! Meneer Van Drimmelen had niets in de gaten, pakte de emmer en verdween ermee in de gang.

„Gauw Klaas, gooi de kist hierheen!" riep Karel.

Klaas pakte de kist en gooide hem over de heg. Gelukkig nèt niet boven op de rozestruiken! In een ommezien was Karel nu weer terug in zijn eigen tuin.

„Ziezo, dat is gelukt!" lachte hij. „Alleen het kistje hebben we

niet, maar dat kan papa dadelijk wel voor ons pakken, misschien.”

Even later zaten ze aan het ontbijt en vertelden aan papa en mama wat er allemaal gebeurd was.

Papa moest er wel om lachen.

„Ik zal het kistje dadelijk wel even proberen te halen,” zei hij, „maar vanavond gaat de schildpad in een ander hok, waaruit hij echt niet meer kan ontsnappen, dat verzeker ik je!”

De bal

't Was mooi weer en 's middags gingen Wim, Klaas en Karel buiten ballen. Annejet deed ook mee.

Steeds hoger ging de bal.

„Vang hem, Wim!” riep Karel.

Wim nam een grote sprong en had de bal te pakken.

Meteen gooide hij hem terug zo hard hij kon...

Rinkeldekinkeldekinkel! klonk het en jawel hoor! De bal was door een ruit gevlogen. Door een ruit in het huis van mevrouw Van Someren.

„Lopen jongens!” riep Karel.

Wim en Klaas bleven nog even staan, Annejet en Karel waren al weggehold.

Daar ging de deur van het huis open en mevrouw Van Someren verscheen op de stoep.

Nu zetten Wim en Klaas het ook op een lopen!

Hadden ze dat nu maar niet gedaan, want nu werd mevrouw Van Someren pas echt boos. „Komen jullie eens gauw hier, jongens!” riep zij. „Anders bel ik de politie! Ik ken jullie heus wel.”

Maar Klaas en Wim holden door tot ze bij het huis van Wim en Annejet kwamen. Karel en Jet waren daar al.

„Gauw naar binnen, we verstoppen ons!” riep Karel opgewonden.

Met z'n allen holden ze naar binnen en verstopten zich onder

de divan in de eetkamer. Daar hing een groot kleed overheen, zodat niemand kon zien dat er vier kinderen onder verborgen zaten!

De mama van Wim en Annejet had ook niets gemerkt, want de voordeur stond op een kier, zodat de kinderen niet hoefden te bellen.

Daar lagen ze dan onder die divan verscholen en wachtten op de dingen die komen zouden.

En jawel, hoor, daar had je het al!

„Toehoèhoèhoèhoehoe...” het geloei van een politieauto klonk in het stille straatje.

„Een politieauto,” fluisterde Wim bang, „hoor je wel?”

„Met een sirene,” zei Karel, „vast voor ons.”

Tttrrrr... daar ging de bel van de voordeur.

Wim, Annejet, Karel en Klaas kropen zo mogelijk nòg wat verder onder de divan.

Mama ging opendoen.

„Humdrumdrumdrumdrum... drum... drum...” klonk het gebrom van een zware mannenstem.

„Zie je wel, een politieagent,” zei Annejet angstig.

De deur van de huiskamer zwaaide open en mama en een meneer kwamen binnen.

„Ik weet niet waar de kinderen zijn!” zei mama. „Ik zal even op straat en in de tuin gaan kijken.” Ze ging de kamer weer uit.

De meneer liep naar de divan en... ging erop zitten.

Oei! Dat hij Klaas daarbij een flinke trap gaf, had hij helemaal niet in de gaten.

Klaas sloeg een hand voor zijn mond... hij wilde geen au

roepen, want dan zou de agent immers merken dat ze hier onder de divan lagen.

Mama kwam weer binnen.

„Ik zie ze nergens,” zei ze een beetje verbaasd, „ik begrijp niet waar ze ineens gebleven zijn!”

„Jammer!” zei de meneer. „Zeg, zit er hier een of ander dier onder de divan?” Meteen tilde hij met één ruk het kleed op.

„Oom Dirk, 't is oom Dirk!” riep Wim, terwijl hij gauw onder de divan vandaan kwam kruipen.

„Kom maar voor de dag, jongens! 't Is helemaal geen politie-agent, 't is oom Dirk maar!”

„Hoezo, 't is oom Dirk maar?” vroeg oom. „Waarom zaten jullie daar eigenlijk allemaal onder de divan? Heb je kattenkwaad uitgehaald?”

De kinderen vertelden wat er gebeurd was.

„'t Is wat moois,” zei mama hoofdschuddend, „en dat terwijl oom Dirk nogal speciaal hier voor jullie op bezoek kwam, om de vlieger die hij gemaakt heeft te brengen. Eerst moeten we maar eens met zijn allen naar mevrouw Van Someren gaan om te zeggen dat het jullie spijt.”

De kinderen keken sip.

Net op datzelfde ogenblik ging de bel weer.

„Politie...” fluisterde Karel.

Maar ze konden zich niet weer gaan verstoppen. Oom Dirk zat er nu bij!

Daar ging de deur al open en mevrouw Van Someren kwam naar binnen stappen.

Wim, Klaas, Karel en Annejet keken bedremmeld voor zich uit.

„Kinderen, kinderen toch,” zei mevrouw Van Someren, ter-

wijl ze haar grijze hoofdje schudde, „moesten jullie nu een ruit stukgooien en dan hard weglopen?”

„Het spijt ons wel, mevrouw,” zei Karel, „we zullen het nooit meer doen!”

Mama zou de ruit betalen uit de spaarpotten van de kinderen en toen dat afgesproken was, gingen ze met z'n allen de vlieger van oom Dirk oplaten.

Kleurkrijt

Wim en Annejet verveelden zich een beetje. De vakantie was nog lang niet om en op hun speelgoed raakten ze uitgekeken.

„Wanneer komt die baby nou toch eens, mama?” vroeg Wim aan zijn moeder.

Die lachte maar.

„Nog even geduld, hoor! Zeg Wim en Jet, gaan jullie mee een boodschap doen?”

„Ja best, waarheen mama?” riepen ze.

„Even naar de kruidenier en de bakker.”

Op straat kwamen ze Klaas tegen en die ging toen meteen ook maar mee op zijn step.

„Kijk eens, mama, een pot pindakaas met kleurkrijtjes erbij!” zei Wim toen ze bij de kruidenier aangekomen waren.

„En daar pindakaas met kraaltjes erop,” wees Annejet.

„Zullen we er een met kleurkrijt kopen?” vroeg Wim.

„Niks hoor, ik wil er een met kralen! Ben jij nou gek!” riep Annejet.

„Als jullie ruzie maken, koop ik helemaal geen pindakaas,” zei mama.

Wim en Annejet hielden hun mond tot mama met de andere boodschappen klaar was.

„Nu vooruit dan maar,” zei mama, „dan neem ik er een met krijt, want daar hebben jullie alle twee wat aan.”

„En als deze op is, dan een met kralen, hè?” zei Annejet. „Dan

eet ik van nu af aan niks anders dan pindakaas op mijn boterham."

Thuisgekomen gingen ze meteen met de krijtjes kleuren op de straat voor het huis. Klaas deed ook mee, natuurlijk. Wim begon met een auto en Annejet tekende een mooi huis in alle kleurtjes die erbij waren: rood, blauw, wit, groen en geel.

Daar kwam meneer Van Drimmelen, de buurman, voorbij met zijn hondje.

„Dag meneer Van Drimmelen,” zeiden Wim en Annejet.

„Hmmm,” bromde meneer Van Drimmelen, „denk erom dat jullie niet voor mijn huis gaan zitten krassen, hoor.”

„Wij krassen toch niet?” riep Annejet, „wij tekenen.”

Meneer Van Drimmelen antwoordde niet meer.

Even later kwam mevrouw Van Someren, die een paar huizen verderop woonde, langs.

„Ooo... dat wordt mooi!” zei ze. „Weet je wat? Wie de mooiste tekening heeft als ik straks terugkom, krijgt van mij iets lekkers.”

„Hoi!” riepen Wim, Klaas en Jet en nu begonnen ze nog harder te kleuren. Hun handen en knieën kwamen vol krijt te zitten, maar daar letten ze niet op. De tekeningen werden mooier en mooier. Klaas had er nu een grote boot bij gemaakt, een stoomboot met een schoorsteen en een witte rookwolk erboven.

Maar toen gebeurde er iets vervelends. Ineens begon het te regenen. Nee, het begon te plenzen!

Mama tikte tegen het raam. „Binnenkomen!”

De kinderen holden het huis in.

„Daarnet was het nog zulk mooi weer,” zei Annejet sip.

„Straks gaat de zon wel weer schijnen,” zei mama, „kijk maar,

de wolken verdwijnen al.”

En ja, na een kwartiertje was het weer droog.

Maar toen Klaas, Wim en Annejet even later naar buiten gingen om verder te kleuren, waren de tekeningen weg. Helemaal verdwenen!

„Hoe kan dat nou?” zei Wim.

„Ze zijn natuurlijk weggeregend,” zei Annejet. „Wat jammer nou. Kijk, hier staan nog wat strepen.”

Ze probeerden op de nog natte stenen verder te tekenen, maar dat ging helemaal niet.

Daar kwam mevrouw Van Someren weer langs.

„Zo kinderen, en laat me jullie tekeningen nu eens bekijken!” zei ze vrolijk. „Hè? Ik zie niets. Is dat alles?” zei ze, terwijl ze naar de overgebleven streepjes wees. „Dat valt me tegen, hoor.”

„Maar het komt door de regen,” zei Klaas. „We hadden hele mooie tekeningen, maar ze zijn helemaal weggespoeld.”

„Ach, dat is nou jammer,” zei mevrouw Van Someren, „nu kan ik niet zien wie de mooiste tekening had. Dan moeten jullie de reep maar eerlijk delen.”

Ze haalde een grote, dikke chocoladereep met rozijnen erin uit haar tas te voorschijn en brak hem in drieën.

„Dank u wel!” riepen ze alle drie.

En het duurde niet lang of de reep was verdwenen.

Klaas maakt een tekening

Klaas ging een morgen bij zijn tante Pien op bezoek. De volgende dag was papa jarig en dus had mama het erg druk. „De kamers moeten een goede beurt hebben,” had ze gezegd.

Tante Pien woonde een paar straten verder en Klaas had daar een prachtige tekening gemaakt. Toen zijn moeder hem kwam halen, stond hij er al mee te zwaaien.

„Wat een leuke tekening, Klaas,” zei zijn moeder. „Die kun je morgen mooi aan papa geven voor zijn verjaardag!”

„Ja,” zei Klaas, „daar heb ik haar ook voor gemaakt. Zou papa haar mooi vinden?”

„Vast en zeker!” zei mama.

En 't was een leuke tekening. Er stond van alles op: een boerderij met dieren eromheen en een tractor en bloemen in alle kleuren.

Klaas klom achter op moeders fiets en ze reden naar huis. 't Woei hard.

„Houd je de tekening goed vast, Klaas?” vroeg mama.

„Ja...” zei Klaas. Maar nèt had hij het gezegd, of daar ging de tekening. Floep! Weg woei ze over de straat.

„Mama!” riep Klaas, „de tekening waait weg!”

„O!” zei zijn moeder. „Wacht even, ik ga er gauw achteraan.”

Ze zette Klaas op de stoep en holde achter de tekening aan.

Een meneer die gezien had wat er gebeurde, probeerde het papier ook te pakken te krijgen en holde mee. Door de harde

wind woei de hoed van de meneer af, zodat hij daar ook nog achteraan moest!

En Klaas? Die stond daar maar helemaal alleen op de stoep langs de straat. Zijn mama was uit het gezicht verdwenen. Het huilen stond hem nader dan het lachen en ja, daar kwamen de waterlanders al.

Er kwam een mevrouw met een hondje langs.

„Wat is er aan de hand, ventje?” vroeg ze vriendelijk. „Wil je naar de overkant van de straat? Kom maar met mij mee.”

Ze pakte Klaas bij zijn hand en voordat hij het wist, was hij aan de overkant. Nu begon hij helemaal hard te huilen!

„Waarom huil je nou weer?” vroeg de mevrouw verbaasd.

„Ik wilde helemaal niet oversteken...” snikte Klaasje.

„Mama!” riep hij, want hij zag ineens zijn moeder aan de overkant lopen. „Hier ben ik.”

Zijn moeder zwaaide met de tekening.

„Hoe kom je daar nou ineens?” riep ze. „Wacht, ik kom bij je. Ik heb de tekening gevonden.”

„En de hoed van die meneer?” vroeg Klaas.

„Die heeft een grote hond gepakt,” zei mama, „en die meneer holt nu achter die hond aan!”

Klaas klom weer achter op zijn moeders fiets.

„Dag mevrouw,” zwaaide hij naar de mevrouw die hem had helpen oversteken.

De mevrouw zwaaide terug.

„Wie was dat nou?” vroeg mama. „Hoe kwam je nou ineens aan de overkant? Je bent toch niet alleen gegaan?”

Klaas vertelde wat er gebeurd was. Toen waren ze weer thuis. Gauw stopten ze de tekening weg, want papa mocht haar natuurlijk niet zien!

Klaasjes tractor

Diezelfde middag was het geen mooi weer meer en de kinderen bleven maar wat binnen spelen. Klaas was bij Wim. Ze bouwden een grote boerderij van blokken en steentjes. Er was een stal bij voor de dieren en een schuur voor de tractor van de boer.

„Eigenlijk moet je even jouw tractor halen, Klaas,” zei Wim, „dan kan die hier in de schuur staan. De boer moet toch een tractor hebben?”

Klaas had pas een mooie tractor van zijn opa gekregen met een echt kunstmeststrooiertje erachter.

„Goed, ik haal hem even,” zei hij.

„Ik ga ook mee,” zei Wim. Ze holden naar het huis van Klaas. Maar toen ze belden, werd er niet opengedaan.

„Mama is zeker uit,” zei Klaas, „misschien even boodschappen gaan doen.”

„Jammer nou!” zuchtte Wim.

„Het raam van mijn kamer staat open,” zei Klaas. „Zal ik op het afdak boven de deur klimmen en dan door het raam?”

„Durf je dat dan?” vroeg Wim.

„Natuurlijk durf ik dat,” zei Klaas.

In een wip was hij op het platje boven de voordeur geklimmen. Dat ging nogal gemakkelijk, want er stond een trapje naast.

Wim klom ook op het plat.

„Zo, nou door het raam,” zei Klaas.

Hij hees zich op de vensterbank en schoof naar binnen, onder het schuifraam door.

Pang! Daar gleeed het schuifraam naar beneden.

Klaas zat vast... muurvast!

„Wim, trek me eens los!” riep hij.

Maar dat was niet zo gemakkelijk. Wim trok en trok... het hielp niets.

Daar lag Klaas nu, met zijn spartelende beentjes buiten en zijn lijf binnen.

„Wat is dat daar? Wat heeft dat te betekenen?” klonk er ineens een zware stem. 't Was een politieagent, die met een fiets

aan zijn hand langs kwam lopen.

„O, niks meneer!” zei Wim bang.

„Wat doen jullie daar? Zijn jullie bezig een vreemd huis binnen te dringen?”

„Nee meneer de politieagent, Klaasje woont hier,” piepte Wim. „Hij zit vast.”

„Zo, zo! Nou, ik zal wel eens even kijken of ik kan helpen,” zei de agent.

Hij hees zich ook, met enige moeite, op het plat.

„We zullen dat samen wel even opknappen,” zei hij tegen Wim. „Wacht, ik zal het raam opschuiven, jij duwt!”

En jawel, daar vloog het raam omhoog en boém, daar plofte Klaas in zijn kamertje.

De agent hield het raam vast, zodat Wim ook naar binnen kon stappen.

„Hééé, wat gebeurt hier allemaal?” klonk ineens de stem van de moeder van Klaas die net aan kwam fietsen.

„Neemt u mij niet kwalijk, mevrouw,” zei de agent, „uw zontje zat tussen het raam en de vensterbank vast en ik heb even geholpen hem los te maken!”

„O, dat is erg vriendelijk van u,” zei mama.

Ze gingen allemaal naar binnen en Wim en Klaas kregen een glaasje limonade. Voor de schrik!

De agent kreeg een sigaret gepresenteerd, maar die wou hij niet eens hebben.

Mama bedankte de agent nog een keer en toen ging deze er weer vandoor.

Klaas pakte zijn tractor en Wim en hij holden naar Wims huis. Ze wilden gauw verder gaan spelen met de boerderij!

Papa's verjaardag

Klaas werd de volgende morgen al vroeg wakker. Hij wipte meteen zijn bed uit en ging naar de slaapkamer van papa en mama om papa te feliciteren.

Zijn vader lag nog in bed en sliep, mama was al beneden.

„Wel gefeliciteerd papa,” riep Klaas, terwijl hij met de tekening wapperde. „Hier is een cadeautje!”

„Hmmm?” bromde zijn vader van onder de dekens en zijn ogen gingen op een kiertje open.

„Wakker worden, papa,” riep Klaas, „je bent toch jarig?”

„Hoe laat is het?” zei zijn vader slaperig.

„Al acht uur denk ik,” zei Klaas.

„Welnee, het is net zeven uur geweest! Nou, kom hier, jongen en geef je vader een kus.”

Dat deed Klaas. Papa vond de tekening erg mooi, hij beloofde dat hij haar op zijn werkkamer zou ophangen.

's Middags kwamen oom Erik en tante Pien en oma en opa op bezoek. Ze brachten sigaren mee voor papa en een fles wijn en een boek.

Karel en Klaas werden door mama naar de bakker gestuurd om de verjaardagstaart te halen.

„De bakker weet ervan!” zei mama. „Hij is speciaal voor papa's verjaardag besteld.”

Ze belden eerst bij Wim aan om te vragen of die ook meeging.

Bij de bakker was het erg vol en ze moesten een hele tijd wachten, maar eindelijk waren ze dan toch aan de beurt.

„Hier is jullie taart, kinderen,” zei de vrouw van de bakker.

„Voorzichtig maar, dat je hem niet laat vallen.”

„Zullen we de doos even opendoen om hem te bekijken?” vroeg Wim, toen ze weer op straat stonden.

„Nee hoor, dat doe ik niet,” zei Karel en stevig klemde hij de doos tegen zich aan.

„Ach, eventjes maar, Karel!” zei Klaas. „Alleen om even te kijken!”

„Nou, goed dan,” zei Karel en heel voorzichtig tilde hij de deksel op.

Het was een heel grote taart vol slagroom en met kleine vruchtjes erop.

„O... wat een mooie taart!” riep Wim. „Wat een kanjer, zeg!”

„Zullen we één kers pakken?” zei Klaas.

„Nee, ben jij nou gek!” zei Karel.

„Ach, eentje maar!” zeurde Klaas en hij stak zijn hand al uit. Karel gaf hem een harde duw met zijn arm. Klaas duwde terug en... pats! daar lag de taart. Ondersteboven op de straat, in een plas water. Hij was in een paar grote brokstukken uit elkaar gevallen!

Och lieve help, wat moesten ze nou doen?

Karel begon te huilen. „Jullie schuld!” riep hij. „Dan had je maar van de taart af moeten blijven!”

Hij probeerde met zijn handen de brokken bij elkaar te vegeen en weer in de doos te proppen, maar dat ging helemaal niet. Zijn handen kwamen vol room en zand en aarde te zitten en hij begon er vreselijk vies uit te zien. Er zat zelfs een klont

room in zijn haren!

Klaas en Wim stonden er stilletjes bij te kijken en zeiden maar helemaal niets meer.

Ze moesten toch naar huis, er zat niets anders op.

Schoorvoetend liepen ze naar binnen.

„Hoera, daar is de taart!” riepen papa en oom Erik vrolijk uit. Maar toen mama de lege doos zag met maar een paar kleine stukjes bemodderde taart erin, begreep ze meteen wat er gebeurd was. Ze was erg boos.

„Wat jammer van die heerlijke taart!” riep ze. „Jullie zijn wel heel erg dom geweest! Wat moeten we nu toe eten?”

Maar toen ze zag hoe zielig Karel en Klaas en Wim stonden te kijken en hoe de room zelfs in Karels haren zat, moest ze toch weer even lachen.

„Nou ja, zo erg is het ook weer niet. Ik zal maar griesmeel-pudding maken met rozijnen en bessesap. Daar is papa ook dol op.”

Tante Pien en oom Erik keken sip. Die hadden wel trek gehad in een flink stuk taart! Maar ja, dat kon nu eenmaal niet.

En zo aten ze 's avonds bloemkool met saucijzen en griesmeel-pudding toe, want dat was papa's lievelingsmaaltje.

En het smaakte haast nog lekkerder dan die hele taart!

Wim gaat uit logeren

Een paar dagen later kwam de oma van Wim hem plotseling halen om met haar mee te gaan naar Amsterdam. Mama moest in bed blijven liggen en kon dus niet voor de kinderen zorgen. Het baby'tje zou nu misschien wel gauw komen, had ze gezegd!

Annejet ging bij oom Dirk en tante Carla logeren.

Wim kreeg een echt koffertje mee, met al zijn spullen erin, door papa ingepakt.

„We gaan maar met een taxi naar het station,” zei zijn oma.

„De bushalte is zo ver, dit is veel gemakkelijker.”

„Een taxi, hoi!” riep Wim.

Daar kwam de taxi al aanrijden. 't Was een prachtige, grote, gele wagen.

„Hoe heet deze auto, oma?” vroeg Wim, toen ze goed en wel op de achterbank zaten.

Oei, wat ging die auto hard! Wim moest zich met twee handen vasthouden, anders zou hij nog op de grond vallen.

„Ik weet het niet, jongen,” zei zijn oma, „vraag het maar eens aan de chauffeur.”

De chauffeur toeterde net hard op de claxon.

„Dit is een Chevrolet, jongeman,” zei hij.

„Een Chevrolet?” zei Wim nadenkend. Daar had hij nog niet eerder van gehoord. „Mijn vader heeft een lelijke eend,” zei hij.

Even later waren ze bij het station. Oma betaalde en ze liepen de trappen op naar binnen.

Oma kocht kaartjes. „Hier Wim,” zei ze, „hier is jouw eigen kaartje. Goed bewaren, hoor!”

Wim klemde het kaartje stevig in zijn hand. Stel je voor dat hij het zou verliezen!

Ze hoefden maar even te wachten in de wachtkamer. De trein kwam al gauw. 't Was een groene trein.

Wim ging op z'n knieën voor het raam zitten, maar ging meteen weer staan om beter te kunnen zien.

Tttrrrtt... er werd op een fluitje geblazen en daar gingen ze. Oma had een krant gekocht en ging die zitten lezen.

De trein reed meteen al aardig hard.

„Oma, een tractor!” riep Wim, maar toen z'n oma keek, waren ze er al voorbij.

„Ik zag een molen, oma!” riep Wim. „En nog een andere trein die over een brug reed.”

Daar ging de deur open en de conducteur kwam binnen.

„Goemorgen,” zei hij, „zou ik de plaatsbewijzen even mogen zien alstublieft?”

„Plaats-be-wijzen?” dacht Wim, „wat zouden dat zijn?”

„Je kaartje, Wim,” zei oma, die al in haar tasje rommelde en even later haar kaartje te voorschijn haalde.

Wim kreeg een kleur van schrik. Waar was zijn kaartje nou ineens?

't Was weg. Gewoon, helemaal weg. Hij had het niet in zijn hand en 't was niet in zijn broekzak en niet in zijn jaszak.

„Je kaartje, Wim!” riep oma en ze keek hem een beetje verbaasd aan.

„Ik... ik zie het niet meer, oma!” zei Wim verbaasd en hij

begon bijna te huilen.

„Hoe kan dat nou?” zei oma.

„U zult een nieuw kaartje moeten kopen, mevrouw en een kleine boete betalen,” zei de conducteur bedaard.

Oma lachte naar Wim. „’t Is niet erg, hoor,” zei ze.

Net wilde ze haar portemonnaie pakken, toen Wim riep: „Kijk eens, oma, daar ligt het!”

En jawel, daar lag het kaartje op de grond, half onder oma's voet.

Wim raapte het gauw op. „Alstublieft meneer,” zei hij.

„Keurig, dank je wel,” zei de conducteur. Hij knipte een gaatje in het kaartje en gaf het aan Wim.

De trein minderde vaart en ze naderden een grote stad. Oma zei dat het Amsterdam was.

„Kom Wim, gauw, we moeten eruit,” zei oma en haastig pakte zij haar tas en Wims koffertje.

De trein liep een groot, donker station binnen en met een schok stond hij stil.

Bijna was Wim gevallen, maar hij kon zich nog net aan een meneer vastgrijpen.

„Zal ik jou even uit de trein tillen, ventje?” vroeg deze.

Wim keek benauwd, maar voordat hij het wist, stond hij al naast zijn oma op het perron.

Oef! Wat was het daar druk. De mensen holden en draafden door elkaar. Wim werd bijna omvergereden door een kar vol postzakken.

„Pas-ter-op!” riep de man die het karretje bestuurde.

Wim pakte oma's hand stevig beet. Stel je voor dat hij haar kwijt zou raken in deze drukte!

Met alle andere mensen mee liepen ze de trappen af. Even

later stonden ze op straat.

„Zullen we maar met de tram gaan?” vroeg oma. „Daar komt er juist een aan.”

„Ja, goed!” zei Wim.

Ze liepen naar lijn 2 en konden nog juist mee. De tram was propvol. Dat was jammer, want nu kon Wim helemaal niet naar buiten kijken. Hij had de grootste moeite rechtop te blijven staan.

„Doorlopen alstublieft!” riep de conducteur steeds. „Er moeten nog meer mensen mee!”

Het was zo vol, dat Wim zijn koffertje niet langer kon vasthouden en hij het even op de grond moest zetten.

„Kom Wim,” zei oma even later, „we moeten er zo uit, hier is de Singel al.”

Ze pakte Wims hand en trok hem mee naar buiten.

„Mijn koffertje!” riep Wim, toen ze eenmaal goed en wel op straat stonden. „Mijn koffertje!”

„O goeie grutjes” zei oma, „staat dat nog binnen?”

En ja hoor, het kleine koffertje van Wim met zijn pyjama en tandenborstel en nog een paar spulletjes stond nog binnen in de tram.

Oma bonsde tegen de deur van de tram.

„Doe open, meneer, we hebben iets vergeten!”

De conducteur schudde van nee.

Oma bonsde nog harder. De tram moest tóch wachten voor een rood licht!

De conducteur schudde weer van nee.

„O, wat gemeen!” riep Wim.

Oma bonsde nu tegen de ruit van de tram en wees naar binnen en riep dat er nog een koffertje op de grond stond.

En jawel, dat hielp! De deur van de tram vloog open en een meneer gooide het koffertje naar buiten net toen de tram weer ging rijden.

„Dank u wel!” riep oma en ze holden erheen. Het koffertje was opengevlogen en de tandenborstel en tandpasta en de zeep van Wim en zijn washandje en twee speelgoedauto's lagen overal op straat! Maar dat hinderde niet, die hadden ze zo weer bij elkaar geraapt.

„Nou, dat scheelde niet veel,” zei oma, „of je was je koffer kwijt geweest, Wim.”

„Wat hadden we dan moeten doen, oma?” vroeg Wim, terwijl ze naar oma's huis liepen.

„Tja...” zei oma, „naar het politiebureau, denk ik.”

Ze waren al gauw bij het huis waar opa en oma woonden.

Wim mocht op zolder slapen in een klein kamertje.

Toen hij 's avonds naar bed ging, stak oma een kaars voor hem aan. Ze dacht dat hij misschien bang zou zijn in het donker! En ze vertelde voor hij ging slapen een mooi verhaaltje.

De volgende morgen werd Wim al vroeg wakker van het gekwetter van de vogels in de dakgoot. Beneden in het huis waren ze ook al wakker, want hij hoorde een druk gepraat en geloop. Even later kwam zijn oma naar boven met een kopje thee en een beschuit voor Wim op een blaadje.

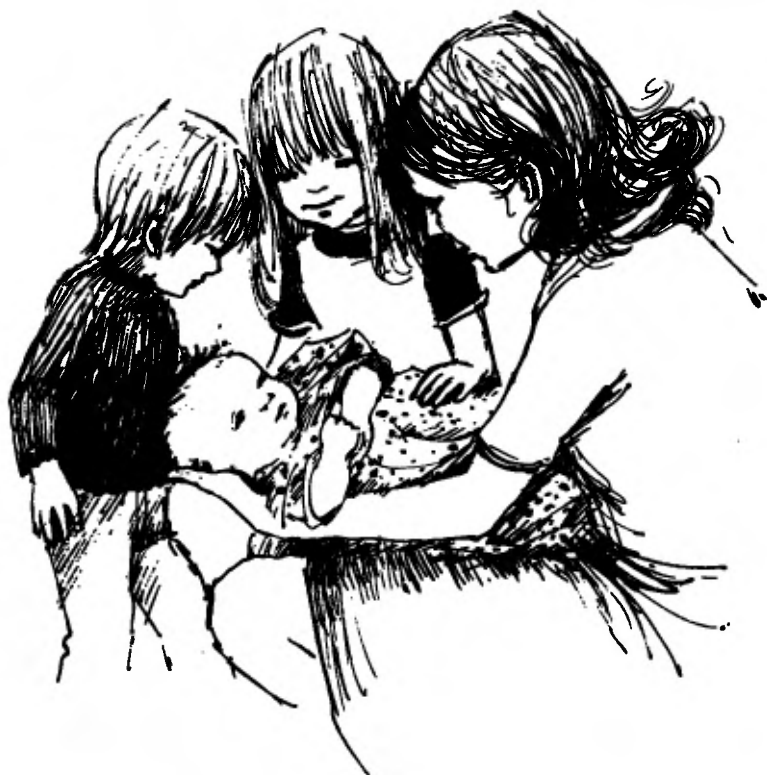
„Je hebt een zusje gekregen, Wim,” zei ze vrolijk. „Papa belde net op. Ze is vannacht in het ziekenhuis geboren.”

„Een zusje?” zei Wim een tikje teleurgesteld. „Ik had gedacht dat het een broertje zou zijn.”

„O ja?” zei oma verbaasd. „Nu, het is een heel lief baby'tje en ze heet Suzanne. Over een paar dagen breng ik je naar huis en dan komt mama ook weer thuis en kun je haar zelf zien!”

Slot

Wim en Annejet waren weer thuis. De vakantie was haast voorbij, morgen zouden de scholen weer beginnen! Maar eerst zou mama vandaag thuiskomen, met de baby natuurlijk. Papa ging haar halen.

Wim en Annejet en Klaas, want die was gauw gekomen toen hij merkte dat Wim weer thuis was, waren zo nieuwsgierig! Al een hele tijd van tevoren stonden ze voor het raam uit te kijken.

Bij elke auto riepen ze: „Hoi, daar zijn ze!” En dan was het elke keer weer mis.

Maar eindelijk, eindelijk, daar kwamen ze toch. Mama had een wit pak in haar armen en daar zat de baby in.

Wim keek en keek...

„En hoe vinden jullie de baby, kinderen?” vroeg mama, nadat ze Wim en Annejet eens flink geknuffeld had.

„Leuk hoor!” zei Wim.

„Vind je het fijn om weer thuis te zijn, jongen?” vroeg papa. En ja, Wim vond het zeker fijn. Want hoe leuk het ook bij opa en oma was geweest, er ging toch niets boven zijn eigen vader en moeder en zijn zus Annejet en zijn vriendje Klaas en zijn eigen speelgoed.

En het nieuwe zusje?

Dat moest hij nog even afwachten, daar wist hij nog niet zoveel van!

INHOUD

In het warenhuis	7
Een dagje aan het strand	12
Het dier dat papa meebracht	19
De bal	26
Kleurkrijt	31
Klaas maakt een tekening	35
Klaasjes tractor	38
Papa's verjaardag	41
Wim gaat uit logeren	45
Slot	51